

**tomoRRow
programme**

min khaike soe san

မိုးနှောင်း

သစ်ပင်တွေမှာ နောက်ဘဝရှိသလား....။

သစ်ပင်တစ်ပင်သေသွားတဲ့ အခါ တခြားသစ်ပင်တွေက
ဝမ်းနည်းပြီး မငိုကြဘူးမဟုတ်လား။ သေသွားတဲ့ သစ်ပင်ကို လွမ်းဆွေး
တမ်းတနေမယ့် 'ကျန်ရစ်သူသစ်ပင်' ရယ်လို့ လည်း မရှိဘူး မဟုတ်
လား။

လူတွေကတော့ ကိုယ်သံယောဇဉ်ရှိတဲ့ သူတစ်ယောက် သေသွားပြီ
ဆိုရင် လွမ်းတတ်ကြသည် ။ သူ ဘယ်ဆီကိုများ ရောက်သွားမှာ ပါလိမ့်
..... လို့ တွေးတတ်ကြသည် ။ တခြားတစ်နေရာရာမှာ ဆက်ပြီးရှင်သန်
စေချင်ကြသည် ။

ဪ လွမ်းတတ်တဲ့ လူတွေမှ သာ နောက်ဘဝအကြောင်းကို စ
ဦးစားကြတာနဲ့ တူပါရဲ့။

သံသရာဆိုတာ အလွမ်းရဲ့ ငယ်နာမည်ပါပဲ။

ငှက်တွေတောင် ညနေအိပ်တန်းဆီ ပျံကြပြီလေ....

ငါကတော့ အခုမှ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ရသူပါ

'စောစောထ သွားတိုက် မျက်နှာသစ် ' လို့

ဖတ်စာအုပ်ထဲမှာ သင်ပေမယ့် ...

စောစောမထလည်း မျက်နှာကတော့ သစ်ရတာပဲမဟုတ်လား

'ဘဝ' ဆိုတဲ့ အရာကသာ သေချာရင်

တိစ္ဆိမှာ လို

မနက်ဖြန် အစီအစဉ်ကို ကြိုတင်ပြီး ကြေညာချင်ပါတယ်

*

နိဒါန်း

Mt. Elizabeth ဆေးရုံ၏ တစ်ဖက်က ဩချာဒ်လမ်းထောင့်ရှိ Paragon Shopping Centre ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး မိုးနှောင်းငေးမောနေမိသည်။ ။

စင်ကာပူနိုင်ငံ၏ လမ်းတွေပေါ်မှာ လူတွေက ဆောင်းဦး ပိုးဖလံတွေ
မီးတောက်မီးလျှံဆီ အလှအယက် တိုးဝင်နေသလိုမျိုး
အရပ်မျက်နှာအနှံ့အပြားဆီ ရွေ့လျားနေကြသည်။ ။

ဘဝအတွက် တောင်ပံခတ်သံတွေက ဘယ်လိုအသံမြည်ကြသလဲ ...
။ မေတ္တာတရားလား ... ငွေလား၊ ကူညီဖေးမမှုလား ... တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှုတွေလား

မိုးနှောင်း စင်ကာပူကိုလာဖို့ ပြင်ဆင်နေတုန်းက ရန်ကုန်မှ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ထူးကျော်ပြော ခဲ့ဖူးသော စကားတစ်ခွန်းကို သတိရမိ၏။

"သူငယ်ချင်း စင်ကာပူမှာ မင်းလိုချင်တာ အားလုံးရနိုင်တယ်၊ အဲ... မရနိုင်တာဆိုလို့ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ အဲဒါကတော့ 'နားလည်မှု' ပဲ"

စင်ကာပူကိုရောက်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း မြန်မာအချင်းချင်း တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တတ်သူတွေ၊ တွက်ကတ်တတ်သူတွေ၊ သူတစ်ပါးအပေါ် စီးပိုးချင်သူတွေကို တွေ့လာရတော့လည်း မိုးနှောင်း သူတို့ ကို အပြစ်မတင်ရက်တော့ပါ။

နှလုံးသားဆိုတာ ရာသီဥတုကိုလိုက်ပြီး သံစဉ်ပြောင်းနိုင်တဲ့

တေးသွားတစ်ပုဒ်ပဲလေ ...ဟု သာ နားလည်လိုက်တော့သည်။ ။

သူများ တွေ့ရဲ့ ဘဝကို မေ့ထားပြီး ကိုယ့်အကြောင်းပဲ ကိုယ်မျက်
တောင်မခတ်ကြည့်မိကြတဲ့ အခါတိုင်းမှာ လူတွေရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ ညှိ
စော်နံတတ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။

လူတွေက ညှိစော်နံသည်။ ။

ကိုယ်ကတော့ ... ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာမှန်းမသိသေး။

အမြစ်တွေရှည်လျားလွန်းလိုက်တာ

ငါဟာ ဘာသစ်ပင်ပါလိမ့်ကွယ်

မျှော်လင့်ချက်တွေကလည်း

သစ်ရွက်တွေလိုပဲ ...

တ ... ဖွဲ့ .. ဖွဲ့ ... ကြွေ...

(ဒီက..)

လေပြည်လေညင်း တိုက်မှာ ကိုတောင်

ကြောက်နေရတဲ့ ကောင်ပေါ့ ...

တစ်ဖက်သတ်ပဲ စိမ်းလန်းခွင့်ရတဲ့

ဟောဒီတောအုပ်ထဲမှာ

ငါ ... ဘာလို့ ဆက်ရှင်သန်မှာ လဲ

လူတွေရဲ့ မျက်ဝန်းကိုက ညှိစော်နံတယ် ...

ထားလိုက်ပါတော့လေ

မနက်ဖြန်ဆိုရင်ပဲ

မနက်ဖြန်ဟာ ဒီကနေ့ဖြစ်တော့မယ်

ငါဟာ ဘာသစ်ပင်ပါလိမ့်ကွယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာသစ်ပင်မှန်းမသိသော ခံစားမှုမျိုးနှင့်ပင် ဩချာဒ် MRT ဘူတာရုံဘက်သို့ မိုးနှောင်း ထွက်ခဲ့၏။

MRT Station ထဲတွင် လူတွေက အင်္ဂါတေဖြင့်ဆောက်ထားသော ပျားအုံထဲမှ ပျားတွေနှင့် တူနေသည် ။ ကွန်ကရစ်ပလက်ဖောင်းပေါ်က မျဉ်းတားသတ်မှတ်ပေးထားသောနေရာ တစ်ဖက်တစ် ချက်တွင် စုဖွဲ့ရပ် စောင့်နေသူတွေကို တွေ့ရသည် ။

ရထားက ဘူတာရုံထဲသို့ ဝေါခနဲဝင် လာပြီး ရပ်တန့်လိုက်သည် ။ ရထားတွဲတံခါး လျှောခနဲပွင့် သွားသောအခါ သွန်ချခံလိုက်ရသော လူတွေ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ပြန့်ကျဲကြွေမှုသွားကြသည် ။

စောင့်ဆိုင်းနေကြသူတွေက ရထားပေါ်တက်ကြပြန်သည် ။ ခရီးဆုံးကို မရောက်သေးသူတွေ၊ ခရီးတစ်ခုကို စတင်သူတွေ ..၊ အဲသည် သူတွေကို သယ်ဆောင်ပြီး ရထားက လျှောတိုက်ရွေ့လျား သွားပြန်သည် ။

တချို့ကတော့ တစ်နေရာရာမှ ပြန်လာကြခြင်းဖြစ်သည် ။ တချို့ကတော့ တစ်နေရာရာသို့ သွားနေကြခြင်းဖြစ်သည် ။

လူ ၈၀% က အလုပ်လုပ်ကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ ... ကျန်တဲ့ လူ ၂၀% က ဆုရတယ် ...

ငါကတော့ ...

သူတို့ ကို ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ သာ ထိုင်ကြည့်မိ

သွေးအေးအေး ရက်စွဲတွေကိုသာ

..... အသိအကျွမ်း ဖွဲ့နေခဲ့တယ် .

ငါဟာ ... တေလေပါ။

မိုးနှောင်းကတော့ လူတွေအများကြီးကြားမှာ ရပ်ပြီး အထီးကျန်နေသည် ။ သူ့မှာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရမည့်သူမရှိ။ ပြုံးပြရမည့်သူမရှိ။ စကားလုံးတွေကို ဝါးပြီးထွေးပစ်သလို တစ်ခုခု အကြောင်းပြောရင်း အချိန်ဖြုန်းရမည့်သူမရှိ။

သူ့ကို အစစအရာရာ ထောက်ပံ့နေသည့် အစ်ကိုဖြစ်သူကလည်း အနောက်ကမ္ဘာခြမ်းမှာ။ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ထူးကျော်ကတော့ ရန်ကုန်မှာ ကျန်ခဲ့သည် ။

အခု သူနေထိုင်သော Dover ရှိ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းမှာ သူ့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ လာနေပေးနေသော မရီးလောင်းဖြစ်သူ ဒေါက်တာမယုတစ်ယောက်သာ သူ့အတွက် အဖော်လိုလို အုပ်ထိန်းသူလိုလို ဖြစ်နေ၏။

ဒါကလည်း သူ့အတွက်တော့ အစ်မတစ်ယောက်နှင့် ပိုပြီးတူနေပြန်သည် ။ မိုးနှောင်းလိုအပ်နေ သည် က အဲဒီလို ဆက်ဆံရေးမျိုးလည်း မဟုတ်ပြန်။

လူတွေဆီက ငါလိုချင်နေတာ ဘာပါလိမ့် ...။

သူ တွေဝေငေးမောနေစဉ်မှာ ပင် နောက်ထပ်ရထားတစ်စင်း ဆိုက်လာပြန်သည် ။ လူတွေက ဆင်းကြသည် ။ လူတွေက တက်ကြသည် ။ ခရီးဆက်သူတွေက ဆက်မြဲဆက်ကြသည် ။

အဲသည် လူတွေအဖို့ တော့ 'သူတို့လိုချင်တာ ဘာလဲ' ဆိုသည် ကို သေသေချာချာ သိထားပြီး သားဖြစ်ပုံရ၏။

သူတို့ အဖို့ ဘာမှ ပိုင်တွေစဉ်းစားနေစရာမလို။

သွားစရာရှိသည် ကို သွားနေကြတာပဲမဟုတ်လား။ သူတို့ အတွက် 'မနက်ဖြန်' ဆိုတာ တကယ်ရှိ လာလိမ့်ဦးမည်ဟု ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ယုံကြည်ထားကြသော 'သေချာမှု' တစ်ခုနဲ့ ပေါ့။

မိုးနှောင်း နှုတ်ဖျားက တီးတိုးရေရွတ်မိသည် ။

'ဘဝ' ဆိုတဲ့ အရာကသာ

သေချာမယ်ဆိုရင်

တိစ္ဆိမှာ လို ...

မနက်ဖြန် အစီအစဉ်ကို

ကြိုတင်ပြီး ကြေညာချင်ပါတယ်

ပြီးတော့ မိုးနှောင်းက သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော စာရွက်များကို အပိုင်းပိုင်းအစစဖြစ် အောင် ဆုတ်ဖြကာ လေထဲသို့ ပစ်လွှင့်လိုက်၏ ။ လေအဝှေ့တွင် မောင့်အဲလီဇဘက် ခေါင်းစီးစာတန်း ရိုက်နှိပ်ထားသော စက္ကူအပိုင်းအစများ ဖွာလန်လွင့်ကျသွားကြသည် ။

စင်ကာပူနိုင်ငံ၏ လမ်းမတွေပေါ်မှာ လွင့်စဉ်ပြန့်ကျဲနေသော အစအနတွေသည် စက္ကူဆုတ်ဖြစ တွေမဟုတ်ဘဲ လူတွေ၏ ဘဝအပိုင်းအစတွေ ဖြစ်သည် ဟု လည်း မိုးနှောင်းစိတ်ထဲမှာ ထင်လာ၏။

စင်ကာပူမှာ စက္ကူစတွေလွင့်ပစ်ရင် ဒဏ်ငွေဆောင်ရသလို...

စင်ကာပူမှာ ဘဝတွေ လွင့်စဉ်ပြန့်ကျဲနေသည့်အတွက်ကော ဒဏ်ငွေဆောင်ရဦးမှာ လား .. ပေးဆောင်ရမယ့်ဒဏ်ငွေရဲ့ တန်ဖိုးကကော ... ဘာလဲ။

မိုးနှောင်းက လွင့်စဉ်ပြန့်ကျဲနေကြသည့်လူတွေကို ငေးကြည့်ရင်း သူ
ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုမည့် တစ်ယောက်တလေကိုများ တွေ့လေမလား
ဟု ကယောင်ကတမ်း တွေးလိုက်မိသေးသည်။ ။

*

ကသစ်ဖြူ

တိရစ္ဆာန်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သစ်ပင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ရဲ့ သေခြင်းတရားကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မစီရင်နိုင်ကြ ဘူး။

သေခြင်းတရားကို ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် စီမံခန့်ခွဲနိုင်တာဆိုလို့ 'လူ' ပဲရှိတယ်။

ကျွန်မတို့ က ...

ဘယ်အချိန်ရောက်လာမယ်မှန်းမသိတဲ့ သေခြင်းတရားကို တိရစ္ဆာန်တွေလို လည်စင်းပြီး စောင့်နေကြမှာ လား ...။

ကိုယ့်ရဲ့ ရှင်သန်မှု၊ ကိုယ့်ရဲ့ သေဆုံးမှုကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ရလောက်အောင် သတ္တိရှိဖို့ တော့ လိုလိမ့်မယ်။

အင်း:

လူ့ဘဝဆိုတာ မီးခလုတ်တစ်ခုလိုမျိုးဆိုရင်လည်း အကောင်းသား။ အသုံးမလိုတော့တဲ့ အခါ ခလုတ်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်ရုံပေါ့။

* * *